

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФИЛОЛОШКИ ФАКУЛТЕТ

ИЗВЕШТАЈ О ОЦЕНИ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ
Лексичко-семантичко поље боја у италијанском и српском језику
мр Радмиле Лазаревић

I) ПОДАЦИ О КОМИСИЈИ

1. Комисију је, на основу члана 127 Статута Филолошког факултета Универзитета у Београду и члана 128 Закона о високом образовању, именовало Наставно-научно веће Филолошког факултета Универзитета у Београду на седници одржаној 25. септембра 2013. године.

2. Састав комисије с назнаком имена и презимена сваког члана, звања, назива уже научне области за коју је изабран у звање, датума избора у звање и назив факултета, установе у којој је члан комисије запослен:

- Др Мила Самарџић, редовни професор за област Италијанистика, предмет Италијански језик; изабрана у звање редовног професора 1. фебруара 2012, Филолошки факултет Универзитета у Београду (ментор);
- Др Рајна Драгићевић, редовни професор за област Савремени српски језик; изабрана у звање редовног професора 15. маја 2013, Филолошки факултет Универзитета у Београду;
- Др Данијела Ђоровић, доцент за област Италијанистика, предмет Италијански језик; изабрана у звање доцента 17. маха 2011, Филозофски факултет Универзитета у Београду.

II) ПОДАЦИ О КАНДИДАТУ

1. Име, име једног родитеља, презиме: Радмила, Драган, Лазаревић

2. Датум рођења, општина, република: 3. март 1976, Подгорица (Титоград), Црна Гора

3. Датум одбране, место и назив магистарске тезе: 4. април 2007, Филолошки факултет Универзитета у Београду, *Фразеолошке синтагме у италијанском и српском језику*

4. Научна област из које је стечено академско звање магистра наука: Наука о језику, Италијански језик

III) НАСЛОВ ДОКТОРСКЕ ДИСЕРТАЦИЈЕ:

IV) ПРЕГЛЕД ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ (Кратак садржај с назнаком броја страна, поглавља, слика, схема, графикана и сл.)

Докторска дисертација *Лексичко-семантичко поље боја у италијанском и српском језику* има 193 стране и подељен је у следећа поглавља: *Увод* (стр. 1-5), *Перцепција боја и хроматска лексика: преглед истраживања* (стр. 6-19), *Семантичка анализа узорка* (стр. 20-48), *Морфолошки приказ италијанске и српске хроматске терминологије* (стр. 49-69), *Преглед хроматске фразеологије* (стр. 70-126), *Друштвена и културна симболика боја* (127-157), *Закључак* (стр. 158-163), *Литература* (164-170). Осим тога рад садржи и *Прилоге* (стр. 171-176), *Списак скраћеница*, као и седам *Табела* које, у тексту дисертације, веома прегледно сажимају приказ неких од проблема размотрених у дисертацији (*Придеви за основне боје*, *Алтерација италијанских придева са значењем боје*, *Алтерација српских придева са значењем боје*, *Суфикси за извођење хроматских именица*, *Деривација именица из хроматских придева*, *Префикси и суфикси за деривацију хроматских глагола*, *Деривација глагола са значењем основних боја*).

V) ВРЕДНОВАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ДЕЛОВА ДОКТОРСKE ДИСЕРТАЦИЈЕ

У *Уводу* (стр. 1-5) докторске дисертације истиче се значај хроматске лексике у ширем смислу. Наводе се предмет и циљеви рада, а пре свега однос између савременог италијанског и српског језика на лексичко-семантичком пољу боја, те анализа сличности и разлика између италијанске и српске хроматске лексике на семантичком, морфолошком и општијем културном плану. Већ у самом уводу кандидаткиња истиче да досад није било радова посвећених директном поређењу и дубљој контрастивној анализи хроматске терминологије у италијанском и српском језику. Кандидаткиња у *Уводу* истиче да је домен истраживања ограничен на једанаест основних боја (што одговара постојећој хроматској номенклатури у оба језика), а на такво опредељење утицао је рад за који се сматра да је темељ за данашња проучавања хроматске лексике (Berlin, B. & Kay, P. (1999). *Basic Color Terms: Their Universality and Evolution*. Stanford: CSLI Publications). У овом уводном поглављу кандидаткиња такође наводи језички узорак (*Речник српскохрватскога књижевног језика I-VI* (1967-1976, фототипско издање 1990), *Речник српскога језика* (2007), *Фразеолошки рјечник хрватског или српског језика* Јосипа Матешића (1982), *Фразеолошки речник српског језика* Ђорђа Оташевића (2012), електронска издања једнојезичних италијанских речника (*De Mauro 2000*, *Devoto-Oli 2006*, *Garzanti 2006*, *Sabatini-Coletti 2006*, *Zingarelli 2008*, *DIR: Dizionario italiano ragionato* (1988) и интернет издање речника *Treccani*), као и приступ и метод примењени у истраживању (синхронијски и контрастиван). Несразмеран узорак кандидаткиња објашњава много већим бројем италијанских лексикографских издања, а број примера у српском језику допуњен је неологизмима преузетим из штампаних и електронских медија.

Поглавље *Перцепција боја и хроматска лексика: преглед истраживања* (стр. 6-19) посвећено је основној терминологији која се односи на људско опажање боја (на италијанском, српском и енглеском језику) и кратком приказу најважнијих токова у проучавању боје као визуелног, физичког и физиолошког феномена, као и истраживања начина на који се опажање боја испољава на језичком плану. Дат је хронолошки преглед истраживања, утицај историјских промена на хроматску симболику и фразеологију: од Демокрита, Еуклида, Платона, Аристотела итд. до Боасових антрополошких истраживања и утицаја културног релативизма, затим Ленеберга, Брауна, Хајдерове, па до Брента Берлина и Пола Кеја и потоњих истраживања која се углавном заснивају на оповргавању или доказивању њихове теорије о основних једанаест боја које људи разликују без обзира на свој матерњи језик. Кандидаткиња истиче да су истраживачи у 21. веку, бавећи се утицајем језика на перцепцију и класификацију боја и окрећући се неуролошком чиниоцу и подели функција у левој и десној можданој хемисфери, указали на то да је десна страна видног поља, којом управља лева мождана хемисфера, под утицајем номенклатуре матерњег језика испитаника, што с левом страном и десном хемисфером није био случај. Каснији опити показали су да је то пре свега случај код одраслих, док код беба од 4 до 6 месеци у разликовању боја учествује десна мождана хемисфера. Тако се дошло до закључка да развој језика утиче на категоризацију визуелних опажаја у левој хемисфери, уместо десне која прима „чисте“ утиске још од предговорног периода. Закључујући овај занимљив хронолошки преглед истраживања, кандидаткиња наглашава да експерименти трају и да су далеко од коначног закључка, али очигледно је да се проблем не може разрешити простим прихватањем теорије универзалија или Сапир-Ворфове хипотезе; уз неурофизиолошке факторе, треба и даље имати у виду утицај културних и друштвених особености и на заједницу и на појединца. Према тренутно преовлађујућем мишљењу, „Ворф је био напола у праву“ кад је реч о подели можданих функција.

Следећа поглавља јесу централни део дисертације: *Семантичка анализа узорка* (стр. 20-48), *Морфолошки приказ италијанске и српске хроматске терминологије* (стр. 49-69), *Преглед хроматске фразеологије* (стр. 70-126), *Друштвена и културна симболика боја* (127-157).

У поглављу *Семантичка анализа узорка* (стр. 20-48) корпус је у потпуности обрађен према главним значењима једанаест основних боја (у складу са изабраним теоријским оквиром и поставком Берлина и Кеја, али узимајући у обзир и критичке стававове који су јој упућени), уз раздвајање њиховог апстрахованог, дословног значења од могућих пренесених значења у контексту. Изнећемо неке резултате овог поглавља. Кандидаткиња истиче да већина речника дефинише референцијално значење основних боја поређењем с неким општепознатим предметом или појмом из свакодневног окружења који се том одређеном бојом истиче. То се пре свега односи на српске речнике. Италијански такође дефинишу боје по истом принципу али, уз поређења с прототипом, неки од њих за одређену боју дају и стручне дефиниције: у случају седам боја спектра, од којих шест спада у основне боје, наводе њихову таласну дужину и место у дугином спектру (ово је једино изостављено код дефиниције наранџасте). За разлику од осталих, овакве дефиниције су цитиране у целисти, пошто дају добар увид у семантичку

обухватност појединих италијанских речника у којима, уз објашњење референцијалног значења за лаике, налазимо и терминологију специјализованих области. То је посебно изражено у случају *црне* и *беле*, за које ниједан од италијанских речника из корпуса не пропушта да пружи и мање или више опширну научну дефиницију. Српски речници нису оволико доследни у референцијалном опису, јер је само плава дефинисана као боја спектра (али без подробнијег објашњења), док је код осталих основних боја које му такође припадају (црвене, зелене, љубичасте, наранџасте, жуте) та особина изостављена из дефиниције. Посебна пажња посвећена је терминима *црно* и *бело*, који и у фразеологији и симболици имају истакнуту улогу, до те мере да се може рећи да су заступљенији од свих других боја. С обзиром на то да ове две боје представљају потпуни контраст и такорећи прву асоцијацију за екстремне супротности у сваком смислу, кандидаткиња истиче да није неочекивано што нам корпус показује како су у случају црне и беле супротстављена не само њихова референцијална, већ и дескриптивна значења: „Ово је толико изражено да чак можемо направити паралелу између главних дескриптивних значења оба термина, и закључити да готово свако од таквих значења *црне* налази своју семантичку супротност код *беле*, попут слике у огледалу: мрачан/светао, тамнији/светлији од нечег другог, прљав/чист, лош/добар. Једино значење беле боје, „празан, обрисан, неисписан“ – нема свој пандан у лепези значења црне, док свако од главних значења црне има своју супротност код беле. Разуме се, ово је само оквирна подела којом нису обухваћена сва могућа значења и једног и другог термина.“ Истаћи ћемо још један важан резултат истраживања изнетог у овом поглављу. Наиме, уочено је да италијански речници често наводе различите придеве за боју лица као израз здравља, болести или јаких узбуђења. Готово свако од ових значења, или неко слично, може се пронаћи и у српском језику, али српски речници их углавном не наводе под придевским одредницама већ најчешће у дефиницијама хроматских глагола. На пример, у одредници *зелен* наводи се пример *зелен у лицу* без подробнијег објашњења које се односи на реакцију услед беса, зависти и слично, али се такво објашњење налази под одредницом *зеленети*. На то је могла утицати чињеница да српски језик чешће користи хроматске глаголе од придева у овом контексту (Ивић, 1995: 47-59), али с обзиром на то да италијански речници, уз опис овакве употребе придева, доносе и детаљна објашњења за велики број хроматских глагола у истом контексту, ипак се не може избећи закључак да је у питању још један пример веће опширности и информативности италијанског корпуса у односу на српски.

У поглављу *Морфолошки приказ италијанске и српске хроматске терминологије* (стр. 49-69) корпус је анализиран према морфолошким карактеристикама придева, именица, глагола и прилога који га сачињавају. С обзиром да је ово поглавље усредсређено на облике речи, само се у њему бележе и алтернативни ијекавски облици хроматске лексике. Наводе се сличности и разлике у грађењу хроматске лексике, као и начини на које два језика граде пре свега придеве за означавање различитих нијанси основних боја. Кандидаткиња изводи закључак да, док италијански језик претежно користи слагање, српски придеве за нијансе основних боја чешће гради деривацијом (понекад префиксацијом, али највише суфиксацијом). Суфиксација је у оба језика начин да се изведу придеви

субјективне процене (деминутиви или аугментативи), који као хроматски термини у српском добијају много неутралније значење него у италијанском, па им је и примена много шира, док италијански задржава примесу субјективног значења, најчешће у негативном смислу нечисте, неодређене, „прљаве“ боје, и због тога се за изражавање нијанси више ослања на слагање (*blu scuro, blu pavone, blu elettrico* итд.). Карактеристика оба језика је и непроменљивост хроматских позајмљеница, тј. неслагање таквог хроматског придева с одговарајућом именицом у роду и броју, што са семантичке стране иде уз смањене парадигматске могућности, односно употребу ограничену на неживе предмете и појмове. Што се тиче осталих врста речи, начини творбе хроматских именица, глагола и прилога углавном се у оба језика поклапају: именице се добијају суфиксацијом, а глаголи суфиксацијом и префиксацијом од хроматских придева, док се хроматски прилози граде конверзијом, у случају италијанског од мушког, а у случају српског од средњег рода придева. Кандидаткиња се у овом поглављу у седам наврата послужила табелама којима је веома прегледно понудила упоредну слику морфолошких својстава система боја у два језика (*Придеви за основне боје, Алтерација италијанских придева са значењем боје, Алтерација српских придева са значењем боје, Суфикси за извођење хроматских именица, Деривација именица из хроматских придева, Префикси и суфикси за деривацију хроматских глагола, Деривација глагола са значењем основних боја*).

Четврто поглавље *Преглед хроматске фразеологије* (стр. 70-126) бави се хроматским фразеологизмима и колокацијама у италијанском и српском језику. Кандидаткиња је сматрала да је потребно укључити и колокације као и самосталне именице (поименичене хроматске придеве с посебним значењем) како би се стекла права слика о употреби хроматске лексике у оба језика. Ипак, велики број италијанских и српских неологизама није обухваћен корпусом с обзиром на непрекидну свакодневну творбу неологизама, у многим случајевима насталим и под снажним утицајем калка. Најчешће су то преведенице с глобално доминантног енглеског језика, нешто мање с француског и немачког, а бележе се и случајеви директног преузимања изворног израза (*green card, cordon bleu, blankvers*). На тај начин хроматски изрази прелазе из једног језика у други много брже него што лексикографска издања могу то да испрате, па тако у српском већ постоје преводни еквиваленти за италијанске изразе, али их ниједан званични извор још није забележио, без обзира на то што су у свакодневној употреби, што је случај са свим звездicom означеним појмовима у овом поглављу. Далеко ређе, уочава се и обрнут случај, да италијански има незабележен хроматски еквивалент за српски оригинал (углавном су то калкови са историјском позадином: *borghesia rossa, Schengen bianco*), али ипак је чешћа појава да поједини српски хроматски изрази који су се довољно одомаћили у употреби још увек нигде нису забележени у меродавној литератури (*бити заштићен као бели медвед, сива зона, црвено месо*). Ипак, примери директног позајмљивања између два језика у обрађеној хроматској лексици су ретки; у српском то су поједини придеви као *виолетан* и *азуран* (који се међутим могу сматрати и галицизмима), и термини уско везани за италијанску културу, као *азури, црвене и црне кошуље/црнокошуљаши*, или *бели и црни дим*. Исто важи и у обратном смеру: хроматске преведенице са српског у италијанском

углавном су властите именице, такође везане за специфичне појмове као што су *Montenegro*, *Stella Rossa* (Црвена Звезда) или *onda nera* за филмове „црног таласа“.

Пето поглавље *Друштвена и културна симболика боја* (127-157) анализира значења боја у општијем друштвеном контексту; то значење се може разликовати од језичког, али може и да утиче на њега. Већ и 4. поглавље садржи бројне примере хроматских фразеологизама и колокација насталих у специфичним историјским, економским, географским и другим друштвеним околностима. У 5. поглављу кандидаткиња се усредредила на такве примере и на симболику коју боје носе на нивоу друштва и одређене културе, или и у глобалним размерама. Међутим, будући да је хроматска симболика уско везана за начин на који човек доживљава боју независно од одређене културе и језика којим говори, кандидаткиња је кренула од боја као примарних, емоционалних симбола, без чега није могуће потпуно схватити ни оне конвенционалне који из њих проистичу. Хроматска симболика преобимно је подручје да би се могло обухватити у раду који је пре свега лингвистички, па је стога било нужно направити селекцију значења карактеристичних за сваку основну боју, у циљу да се истакне утицај који на хроматску лексiku врше различити ванјезички чиниоци, као уосталом и на другим лексичким пољима.

VI) СПИСАК НАУЧНИХ И СТРУЧНИХ РАДОВА КОЈИ СУ ОБЈАВЉЕНИ ИЛИ ПРИХВАЋЕНИ ЗА ОБЈАВЉИВАЊЕ НА ОСНОВУ РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА У ОКВИРУ РАДА НА ДОКТОРСКОЈ ДИСЕРТАЦИЈИ:

Радмила Лазаревић, *Морфосинтаксичке особености придјева за боје у италијанском и српском језику*. Сусрет култура: зборник радова, књига И. Пети међународни интердисциплинарни симпозијум "Сусрет култура" (ур. Љиљана Суботић, Ивана Живанчевић-Секеруш). Филозофски факултет Нови Сад, 2010, стр. 649-654.

Радмила Лазаревић, *Морфосинтаксичке особености именица и глагола са значењем боје у италијанском и српском језику*. Савремена проучавања језика и књижевности: зборник радова с II научног скупа младих филолога Србије одржаног 6. марта 2010. године на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу. Књ. 1 (ур. Милош Ковачевић). Филум Филолошко-уметнички факултет Крагујевац, 2011, стр. 285-291.

Radmila Lazarević, *Un rapporto di tutti i colori: modi di dire e collocazioni contenenti termini cromatici in italiano e serbo/montenegrino*. Lingua, letteratura e cultura italiana: 50 anni di studi italiani, Atti del convegno internazionale (a cura di Radica Nikodinovska). Università Ss. Cirillo e Metodio Skopje, 2011, pp. 211-218.

Radmila Lazarević, *La traduzione dei termini cromatici dall'italiano in serbo e viceversa*. Italica Belgradensia 1/2013, Università di Belgrado/Facoltà di Filologia, pp. 227-234.

У штампи:

Радмила Лазаревић, *Хроматска терминологија у италијанском језику: употреба назива за боје* (зборник с међународне конференције *Кроз језике и културе*, Институт за стране језике Универзитета Црне Горе).

Радмила Лазаревић, *Италијанска фразеологија везана за боје и њени преводни еквиваленти* (зборник с међународне конференције *Сусрет култура*, Шести међународни интердисциплинарни симпозијум, Филозофски факултет Нови Сад).

VII) ЗАКЉУЧЦИ ОДНОСНО РЕЗУЛТАТИ ИСТРАЖИВАЊА

У овој докторској дисертацији упоређено је више аспеката лексичко-семантичког поља боја у италијанском и српском језику. Извршена је анализа подударности, сличности и разлика у хроматској лексици два језика на семантичком, морфолошком и фразеолошком нивоу. Резултати су послужили да се утврди постојање или изостанак еквиваленције и да се у том светлу истакну проблеми у превођењу с једног на други језик, али и улога коју у лексичким и семантичким разликама играју вањезички чиниоци.

Анализом обрађеног узорка, закључено је да и у италијанском и у српском убедљиво најшире семантичко поље обухватају „ахроматске” боје, црна и бела. У оба језика лепеза значења која покривају далеко превазилази оквире референцијалног значења најтамније и најсветлије боје. Главна значења (и референцијална и дескриптивна) ових боја у великој мери се подударају у оба језика, а највеће разлике присутне су у начину и учесталости употребе конкретних „црно-белих“ израза.

Кад је реч о осталим бојама, а посебно нијансама које не спадају у основне боје, утврђено је да је италијански продуктивнији од српског у творби нових хроматских сложеница које описују нијансе према сличности са одређеним моделом (*verde mela*, *grigio fumo* итд), док је у српском та појава и даље релативно ретка и норма је још увек не усваја као потпуно равноправну са осталим начинима творбе, мада се у свакодневном говору све чешће чују изрази као *банана-жут*, *кардинал-црвен*, *грашак-зелен* итд. Стога се закључује да је италијанска хроматска савремена лексика богатија од српске кад су у питању мање свакидашње боје. Такође се запажа утицај вањезичких чинилаца на богатство лексике у одређеној области. На богатство италијанске терминологије у погледу нијанси које говорници српског теже распознају свакако је утицала вишевековна богата уметничка традиција, а у модерно доба процват модне индустрије и дизајна; услед свих тих околности појавила се и већа потреба за тачнијим разграничењем појединих делова спектра него што је то био случај са српском хроматском терминологијом, у којој су термини за „егзотичније“ боје релативно нови, а готово по правилу калкови или позајмљенице.

Последице овакве неусаглашености у обиму лексике испољавају се превасходно у превођењу на српски језик када је неопходно да се користе калкови или поређења, односно описна решења за такве термине. Кандидаткиња поставља питање колико су чак и преводиоци којима је српски први језик кадри да распознају и мање-више тачно одреде нпр. нијансу зеленог у сложеницама као што су *verde mela*, *verde bottiglia*, *verde bandiera*, *verde pistacchio*, *verde oro*, *verde mare*, *verde ramarro*, *verde malva*, *verde palude*, *verde marcio* итд. Овај проблем надовезује се и практично враћа на питање колико на препознавање боја утиче језик којим говоримо, чиме се баве различите научне дисциплине већ два века. Премда резултати данашњих опита показују да сви људи препознају и разликују основне

боје без обзира на језик којим говоре, истраживања су показала и да језик ипак утиче барем на границу коју ћемо поставити између појединих прелазних боја. Ово може бити мање видљиво код занемарљивих разлика у нијансама, али постаје очито када рецимо говорник српског, који је језички „програмиран“ за јединствено семантичко поље *плавог*, треба да постави границу између италијанских поља *blu* и *azzurro*. Зависност између перцепције и вербалног израза можда је најбоље илустрована општепознатим стереотипом како мушкарци не разликују боје, док их жене разликују и превише. То не значи да мушкарац, овом случају говорник српског, неће разазнати никакву разлику између светлије и тамније плаве боје, већ да напосто неће имати одговарајуће средство да је вербално изрази. Додавање српских придева/прилога *светло-*, *тамно-*, *загасито-*, *јарко-*, *отворено-*, *затворено-* итд. представља ипак само привремен излаз из незгодне ситуације, јер би се конкретан придев/прилог уз *плав* сваки пут морао мењати, у зависности од контекста.

Кад је реч о основним бојама, а не о њиховим теже одредивим нијансама, кандидаткиња је посебну пажњу посветила случајевима (не)постојања преводних еквивалената у једном или другом језику, и неспоразумима које културне разлике могу изазвати у случајевима када дословни превод са једног на други језик добија потпуно другачије значење. У четвртном поглављу на основу примера утврђено је да хроматски изрази неретко поседују већи семантички потенцијал у једном него у другом језику (*morte bianca*), тако да обухватају мноштво различитих значења која се у другом језику свode на једно или два (без могућности дословног превода). Такође, поједине појмове као што је *fiocco azzurro* или *црвени пасош* немогуће је правилно разумети без познавања друштвених прилика и обичаја говорног подручја о коме се ради, а при превођењу би захтевали додатна објашњења.

Кандидаткиња је у раду већу пажњу посветила семантичким непоклапањима него подударностим, а резултати могу послужити као помоћ у даљем истраживању ове код нас још недовољно проучене области. Даље компаративно проучавање хроматске лексике италијанског и српског језика не само што би било корисно за решавање конкретних преводилачких недоумица, већ би кроз адекватну употребу стечених сазнања у настави страног језика олакшало упознавање не само с језиком већ пре свега са страном културом, њој својственим обичајима и виђењем света.

VIII) ОЦЕНА НАЧИНА ПРИКАЗА И ТУМАЧЕЊА РЕЗУЛТАТА ИСТРАЖИВАЊА (Навести позитивну или негативну оцену начина приказа и тумачења резултата истраживања)

Докторска дисертација мр Радмиле Лазаревић представља прву исцрпну контрастивну анализу лексичко-семантичког поља боја у италијанском и српском језику. Написана строгим научним, али истовремено и изузетно једноставним и занимљивим стилем, уз примерен методолошки апарат, одабир богатог истраживачког узорака и размотрену литературу, ова дисертација даје велики научни допринос једној још недовољно истраженој области контрастивне лингвистике. Резултати истраживања наћи ће вишеструку примену и у превођењу и настави страних језика и биће значајни како преводиоцима тако и ауторима уџбеника италијанског и српског језика за странце.

Због свега претходно реченог, као и онога што овим извештајем није обухваћено, сматрамо да докторска дисертација *Лексичко-семантичко поље боја у италијанском и српском језику* Радмиле Лазаревић неоспорно заслужује високу позитивну оцену.

IX) ПРЕДЛОГ

На основу укупне оцене дисертације, комисија предлаже Наставно-научном већу Филолошког факултета да овај извештај прихвати, а кандидата позове на усмену одбрану пред истом комисијом.

У Београду, 15. октобра 2013. године

ЧЛАНОВИ КОМИСИЈЕ:

1. проф. др Мила Самарџић
2. проф. др Рајна Драгићевић
3. доц. др Данијела Ђоровић